

פני עין חמד

יזכא לאור ע"י בית הכנסת שכולת ע"ן חמד - אגשרת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת אמר - רגישות לבעלי חיים

"לא תשחטו ביום אֶחָד" (ויקרא כב, כח)

בני ישראל, ועד כמה הבינו את חומרת הפגיעה שלא במקומה ברגשות הבהמה-יעיד המעשה התלמודי הבא (בבא מציעא פה.):

ייסוריו של רבי יהודה הנשיא על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו. על ידי מעשה באו- שפעם אחת הוליכו עגל לשחיטה. ברח העגל והכניס ראשו תחת כנפי בגדו של רבי וגעה בבכיה. כמי שאומר: 'הצילני!'. אמר לו רבי: 'לך, כי לך נוצרת!'. אמרו, מן השמים הואיל ואינו מרחם-יבואו עליו ייסורים.

על ידי מעשה הלכו וחלפו יסוריו, שפעם אחת שפחתו של רבי הייתה מנקה את הבית. היו בני חולדה קטנים מוטלים שם וכיבדתם, דהיינו טאטאה אותם החוצה. אמר לה רבי: הניחום, עזבי אותם "ורחמיו על כל מעשיו" (תהלים קמה, ט). אמרו מן השמים, הואיל ומרחם-נרחם עליו ונתרפא.

וודאי צדק רבי, כשאמר לעגל "לך כי לשחיטה נוצרת". אולם, לא היה לו לומר זאת בשעה שכאב ותחושת המוות גברה בעגל, וביאוש חיפש מפלט תחת כנף בגדו. צילה של מידת אכזריות זו גורם לרבי יהודה הנשיא המורם מעם- ייסורים רבים.

ולכאורה, אם העונש כה גדול בצער בעלי חיים, שאף שיש בהם רגשות אין בהם תבונה, על אחת כמה וכמה עונשו גדול, כאשר הוא מצער ומקניט את חברו.

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחס
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

פרשה זו מזכירה לנו עובדה חשובה מאד. הבהמות והחיות, שאופני הקרבתן על המזבח תוארו בפרוטרוט בפרשיות הקודמות, הינן יצורים חיים, נושמים ומרגישים. מותר לו לאדם לשחטן ולהעלותן לקרבן, כשם שהרשות בידו לאכול מבשרן. אולם, גם בשעת השחיטה עליו לזכור, שאין היתר האכילה והזביחה מתיר לו להתעלם מרגשותיהן.

אזהרה זו כוללת למעשה באיסור תורה המכונה בשם "צער בעלי חיים" האיסור בונה מודל של התייחסות לעולם החי. ובפרשתנו מתייחסת התורה לאיסור זה כך: "וְשׂוֹר אוֹ שֶׁהָאֱתוֹ וְאֶת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחַטּוּ בַּיּוֹם אֶחָד" (ויקרא כב, כח). דהיינו, ביום שבו אתה שוחט את הפרה האם, באותו יום אל נא תיטול גם את נפשו של העגל או העגלה, שנולדו ממנה (רש"י במקום).

צו זה נאמר גם במקרה הפוך, ביום שבו נשחט העגל או העגלה, אסור לשחוט באותו יום גם את האם. מה טמון בהוראה זו? רגישות לרגשות הבהמה, ומודעות אנושית לעובדה זו, המוסיפה נוף חיובי לתכונת הרחמית הבסיסית, המקננת בליבנו.

תחושות עליונות של האדם גורמת לו לחשוב, שהיקום על הדומם, הצומח והחי שבו, הדומ הוא לרגליו, והרשות בידו לעשות בו ככל העולה על רוחו, מסתבר, שהשקפת התורה בנדון זה שונה.

עד כמה חדרה רגישות זו ללבם ולמוחם של

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
יניב בן גילה
שמאל אימן בן אסתר זרי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
ענינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונית
קסירא אפרים וב"ב
י.מ.ש. כדורי
רונת בת סימי
סיון בת אסתר
יוסף בן רוחמה
יפית בת ג'ניה
אורן בן נעמי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
חית בת גילה
נתנאל בן ג'ניה
משה בן חנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים
אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה
מל בת חנה אורן בן אסתר
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
יהודה בן סעידה ענינת בת רחל ברכה
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי
תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל
רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית
אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר-
נחת מכל יוצאי חלציהם
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
שלו בן מזל פחיתה אלהו בן מאיה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה ציון בן צ'חלה
מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה
דוד בן נדה יעקב בן אסתר
שמרית בת חנה כל עם ישראל

03/05/2014

ג אייר תשע"ד

פרשת אמור

הפטרה: "הוכהנים הלויים"- יחזקאל מד

ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
20:48	19:58	18:41	
20:45	20:02	18:59	ת"א
20:48	20:03	18:52	חיפה
20:46	20:00	19:00	ב"ש

העלון מוקדש לרפואת
יצחק בן פנינה הי"ו
ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה
לאיידה חיה בת אסתר
ולילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה
ובריאות איתנה
לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה – אסור והתר

כמה זמן יש להמתין בין אכילת בשר לחלב עבור חולים?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה:

חולה, אפילו שאין בו סכנה, יש להקל אפילו אחר אכילת בשר בהמה-להמתין שעה אחת. אכן ראוי להחמיר ולעשות, גם קינוח והדחת הפה, בטרם עובר לאכילת החלב. **מקורות:** חכמת אדם (פ"מ אות יג), ערוך השלחן (יו"ד סימן פט אות ז), זבחי צדק (יו"ד סימן פט אות יא), בן איש חי (ש"ב פרשת שלח אות יא), שו"ת שבט הלוי ח"ב (סימן לד), שו"ת יחוה דעת ח"ג (סימן נח). אולם, יש לו לברך ברכה אחרונה אחר אכילת הבשר.

חולה הסובל מקיבתו, ויש לו אולקוס שתורפתו שתיית חלב, אינו צריך להמתין שש שעות אחר אכילת בשר בהמה, ודי בהמתנה שעה. **מקורות:** שו"ת שבט הלוי ח"ב (סימן לב)

חולה ששתה מרק בשרי צח אפילו אינו חולה אלא בחולי קל, וזקוק לחלבי, יכול להקל בהמתנה שעה אחת. **מקורות:** רמ"א (יו"ד סימן פט ס"ג), ברכי יוסף (שיו"ב שם) דהמנהג להחמיר בתבשיל של כבשר כבשר עצמו, מ"מ שאני הכא, דיש להקל. כ"פ הגרש"ז אוירבך צ"ל הו"ד בספר נשמת אברהם (יו"ד שם).

אף לדעת הסוברים באוכל מאכל חלבי, ומעוניין לאכול בשר, יש להמתין חצי שעה, מלבד ניקוי הידיים וקינוח הפה, מכל מקום בחולה אפילו שאין בו סכנה, רשאי באכילת בשר מיד לאחר אכילת החלבי. **מקורות:** חכמת אדם (פ"מ אות יא), ערוך השלחן (יו"ד סימן פט אות ז), שו"ת יחוה דעת ח"ג (עמוד פז).

כחו של דיבור

להלן סיפור מופלא ביותר, שעובד מהספר "פרי קודש הילולים" ויש בו כדי ללמדנו, מה כוחו של הדיבור ועד כמה עליו להיזהר, מכל מה שיוצא מפיו ומה גדול כוחם של רבותינו ממלים ספורים היוצאים מפיהם. ומעשה שהיה- כך היה:

פעם שהה בלובלין המגיד מוואדיסלאוו הרה"צ רבי צבי זיע"א (אבי הרה"ק ר' שמחה בונם מפרשיסחא זיע"א). רבינו נכנס ובא לו לבית מדרשו של ה'חזזה מלובלין' זיע"א ושאל: "מי נוסע לוואדיסלאוו?" (זאת שאל מכיוון שהצדיק היה צריך עוד לשהות בעיירה זו אולם עדיין היה צריך לדאוג לכלכלת בני ביתו)

מבין הקהל הרב נשמע קולו של הרבי ר' דוד מלעלוב זיע"א: "אני נוסע ללעלוב ועושה את דרכי דרך וואדיסלאוו". "טוב הדבר", שמח המגיד ואמר, "הוא נא בטובך לעשות חסד עימדי. מסור סכום כסף זה לבני ביתי בוואדיסלאוו", ובדברו מסר לו את צרור כסף. ור' דוד הסכים בשמחה.

באותו זמן בבית המגיד מוואדיסלאוו הייתה בתו החולנית האנושה מוטלת על ערש דוי, משותקת ל"ע ברגליה מזה שנים. אך נכנס הרבי ר' דוד'ל מלעלוב זיע"א לבית מסר את הכסף, אשר שלח אביהם ובירך כדרכו את בני הבית לשלום - "זיית געזונט" (היו בריאים!)

כעבור זמן חזר המגיד מוואדיסלאוו לביתו. הייתה זו שעת חצות מאוחרת באישון לילה, בני הבית היו שקועים בשינה עמוקה, ואיש לא שמע אותו נוקש בדלת. רק בתו המשותקת, שלאזניה הגיעו הדי הנקישות, ירדה מעל מיטתה ופתחה את הדלת לאביה שנשאר עומד פעור פה ולא האמין למראה עיניו **הבהקיץ הוא או בחלום?!**

איך ירדת? וכי לא משותקת את? - שאל את בתו בפליאה, "כיצד התרחש הנס?!" שאל בהתרגשות. ותספר לו הבת, כי השליח אשר הביא להם את הכסף אמר בצאתו מן הבית "היו בריאים" - ומאותו רגע ממש, הבריאה וחזרה שוב ללכת ברגליה כאחד האדם.

בריחה מפני המחלקת

פעם סיפרו לגה"ק רבי יוסף יוזל הורוביץ, הסבא מנוהברדוק זיע"א, שעשיר מוקיר תורה הגר בגרמניה ציווה לפני פטירתו למסור את הבניין לישיבת נוהברדוק, הצדיק הזדרז ונסע במיוחד לגרמניה. באמצע הדרך נודע לו, שגם משיבה אחרת נוסעים לאותו מקום לקבל את הבניין. התעמק רבנו בענין והבין, שעלולה לפרוץ מעניין זה מריבה ומחלוקת, לכן החליט שהוא מוותר על זכותו. ואפילו לא ניסה להגיע למקום ולברר את העניין, הוא שינה מיד את כיוון נסיעתו, חזר לביתו ולא היה מעוניין לשמוע שוב על הדבר.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 052-6329144

הרב אריה לייב צינץ זצ"ל הידוע בכינוי מהרא"ל ו'הגאון מפלאצק' - נולד בשנת ה'תקכ"ח (1768) בעיירה פינטשוב שבפולין. בילדותו נתייתם מאביו וכפי הנראה גדל בבית דודו, ששם משפחתו היה 'צינץ'. בנעוריו נסע לפראג (צ'כיה) ובגיל 18 התפרסם כעילוי. בשנת ה'תקנ"ג (1793) עבר לפרשבורג ובשנת ה'תקנ"ה (1795) החל לכהן כאב"ד בפלוצק (פולין). ומכל העולם הופנו אליו שאלות הלכתיות.

במשך כשנתיים כיהן כאב"ד בצ'כוב. בהמשך שנותיו כיהן כרב ואב"ד בערים נוספות: טשכוב, מאקובי, נאשלאסק, פולטוסק. בשנת ה'תקפ"ח (1828) עבר להתגורר בוורשה עצמה. שם סירב לכהן כאב"ד. ייסד ישיבה ותלמידים רבים נהרו אליה. שימש כרב, דיין, פוסק ומחבר ספרים תורניים רבים. **גאון בנגלה ובנסתר. חריף.** גדולי הדור שיבחוהו והעריצוהו ביניהם: הגאון ר' יחזקאל לנדא (בעל ה'נודע ביהודה'), ר' עקיבא איגר. נפוץ היה כינויו ר' לייבוש חריף. לפני פטירתו הבטיח, כי מי שישתדל בהדפסת ספריו- יהיה הצדיק למליץ אם יהיה לו זכות. ואכן רבים עד היום התורמים להוצאת ספריו רואים ישועות מופלאות. באשדוד הוקם "מכון מהרא"ל צינץ" להוצאת ספריו. נפטר ב-ג' אייר ה'תקצ"ג (1833) בעיר מאקובי. חי כ-65 שנים.

אביו: ר' משה אייבשיץ. **בנו:** ר' אהרן. **חתניו:** ר' אברהם שישקס מבריסק, ר' אורי פיבל מרגלית וזלר' מאיר צ'כנובר. **מתלמידיו:** אדמו"ר ר' יצחק מאיר אלתר מגור (בעל 'חידושי הרי"ם'), ר' אברהם לנדא מטשכוב (בעל 'בית אברהם'), ר' יעקב גזונדהייט (רבה של וורשה ומח"ס 'תפארת יעקב'), ר' שמואל אבא מזיכלין, ר' אהרן שמחה פיליצר מגומבין (בעל 'רשפי אש'), ר' יוסף פרנקל מפלונסק.

מספריו: **איילת אהבים-** מסכת כתובות **יגרש ירחים-** מסכת גיטין **יגור אריה-** חולין **ייעלת חן-** שו"ת ש"ע אבן העזר **מעייני החכמה-** מסכת ב"מ **פני אריה ישמחת יום טוב-** מסכת ביצה **יגט מקושר-** הלכות גיטין **יחידושי מהרא"ל-** יורה דעה **יטיב חליצה-** הלכות חליצה **יטיב קידושין-** שו"ע הלכות קידושין **יין המשמח-** הלכות יין נסך **ימגן האלף-** הלכות פסח **ימקצוע בתורה-** הלכות הלואה **ישם חדש-** הלכות חדש **ימשיבת נפש-** שו"ת **ימהרא"ל-** שו"ת **יברכת השיר-** הגדה של פסח **ימלא העומר-** על התורה **יקומץ המנחה-** דרשות

מעשה באחד שרצה לנסות את כח הרגשתו של רבינו, ובהיותו באחת השבתות מיסב בסעודת מצווה, העמיד לפניו משקה בכוס בלתי טבולה. רבינו נטל את הכוס, ותיכף שמטה מידו והניחה על השולחן, וכששאלוהו, מדוע מסרב לשתות, ענה ואמר מיניה וביה: "**הכוס אינה טבולה**". וכשהבחין שהמענה עורר את התפעלותם של הנוכחים **בראותם בזאת גילוי מפעים של רוח הקודש ברורה** הצטדק והסביר: "אין זה רוח הקודש, רק כשהרמתי את הכוס, לא יכולתי לצייר לפני את שם הוי"ה הקדוש... הבנתי, שפגם יש בכוס, והיא איננה טבולה".

כשבאו להעיר את הגאון פעם באישון לילה ולבקשו בדבר ישועה ורחמים אודות אשה אחת המקשה ללדת, התיישב ללמוד בהתלהבות קודש סוגיא מוקשית בגמרא שנדמנה לפניו, ולאחר שיישב קושיית התוספות במקום, בטוב טעם ודעת, נעמד מכסאו בהרימו ידיו למרום בתפילה ותחנונים, פתח ואמר: "ריבונו של עולם, בזכות שהתרת עתה את הגמרא מקושיית התוספות, כן תתיר את האשה הזאת, פלונית בת פלונית, מקושי לידתה..." ואכן תפילתו הקדושה לא שבה ריקם, ועד מהרה באו להודיע על דבר הישועה...

מחמת שהשתדל להצניע ככל הניתן את עובדת התעסקותו ברצי עולם, אסר באיסור מוחלט על תלמידיו ובאי ביתו להציץ בכתביו. ארון מיוחד היה לו, מסוגר תמיד במנעול, שם הטמין את הכתבים בקבלה. את מפתחות הארון נשא עימו, ולאף אחד לא הייתה גישה אל המונח בארון, אולם ידועה העובדה שהיה מרגיש במקום המצאו אם אי מי מפר את הוראתו ומעיין בכתביו ללא רשותו.

פעם שימשו בחור בר אוריין, הלה, שהיה יודע ספר, השתוקק מאד לדעת מה נמצא בארון הזה. ובכן השתדל והצליח להשיג מפתח המתאים לארון זה, והמתין לשעת הכושר שרבינו לבטח לא ישהה בקרבת מקום. ובכן עלה בדעתו להציץ בתכולת הארון בשעת תפילת שחרית. ואכן בזמן שרבינו היה באמצע ברכת יוצר אור פנה הבחור לבית רבינו הסמוך לבית-המדרש. ויהי כאשר אך רצה לפתוח את הארון, הופיע לפתע רבינו עטוף בטלית ותפילין, והביט בו, עד שהבחור כמעט התעלף מרוב אימת רבו.

כבן שישים וחמש שנה היה הגאון כשהחזיר נשמתו ליוצרה. זמן מה טרם פטירתו, כאשר שכב על מיטת חוליו אין אונים, הרים פתאום ראשו ושאל: "**מה מחפש הזקן שם ליד ארון הספרים?**", הסובבים אותו לא הבינו כוונתו, כי לא ראו כל איש עומד שם. לאחר מכן שמעוהו אומר: "**מה ההבדל, כאן ללמוד, שם ללמוד?**"... וביקש שיתנו לו חתיכת נסר, ורשם עליו בשארית כוחותיו: "מי שישתדל ויסייע בהדפסת ספריו, יהיה לו למליץ בעולם העליון", ונתן הכתב בידי תלמידו הגה"ק בעל 'חידושי הרי"ם', שנזכר שם באותו מעמד. כן רשם אז את נוסח מצבתו.

אחד מתלמידיו, שעמד שם בשעת מעשה, הרהיב והביע לפניו קצת תמיהתו על כך: 'מניין לו להבטיח הבטחה נפלאה זו למשתדלי הוצאת ספריו?', והשיב לו רבינו: "**סוחר אינו תולה שלט, המכריז על סחורתו, אם אין לו סחורה למכירה**"...

יפר ר' מנחם מנדל ראדזינר תלמידו שעסק בסידור ובהדפסת ספרי רבינו: היה מקום אחד שנכתב בר"ת והראו לכמה לומדים, ואין פותח אותם וחשבו שלא להדפיס העניין הזה, ובאין מי שיבין הכוונה. ובלילה בא אליו רבו בחלום והעביר באצבעו על הכתב ואמר כמה שורות בסדר, ובכלל זה גם הר"ת אמר מפורש. ובבוקר רץ אל תלמידו הגאון ר' זנויל קלעפשיש ואמר לפניו הכוונה, שנתוודע ברבו המחבר בחלום ויהי לפלא.

יפר הגאון רבי מנחם מנדל ראדזינר, כי פעם אחת נשברה צלעו וציווה הרופא המפורסם חוואט למהר לעשות לו ניתוח והוא לא חפץ, עד שיקיים ביום א' של סוכות מצוות סוכה ולולב ואז יסכים לעשות את הניתוח ולקחוהו עם מיטתו לסוכה, בליל א' של סוכות בא אליו רבינו בחלום ומשמש בידו על מקום השבר כמה פעמים ואמר אליו: "**אין מה לדאוג, אין זה כלום**".

ביום למחרת בא הרופא לבדוק את החולה והשתומם ושאל בפלא: "**מי היה כאן אצל החולה, הלא הכל כמעט נתרפא ואין צורך עוד בניתוח!**".

כְּחָה שֶׁל קָלָלָה

עד כמה עלינו להיזהר מכל מה שיוצא מפינו ובעיקר מקללה. לעיתים האדם סובל בעולם ואינו מודע שדווקא הוא שגולל על עצמו את גורלו בגין קללה שיצאה מפיו. להלן סיפור המעשה המעובד מהספר "העיתונאי" של הרב קובי לוי ומעשה שהיה-כך היה: שפרה שגיב עמדה לסגור שידוך. חלום חייה, להינשא לאחד העילויים של ישיבת "קול התור", הולך להתגשם. חננאל גרוסבלום הוא הבחור של הישיבה, ושמו הולך לפניו לא רק באיכות הלימוד שלו, לא רק בחידושים ובקונטרסים הרבים שהספיק להוציא, אלא בעיקר על רקע אישיותו הכובשת והחביבות שהוא מקרין כלפי סביבתו.

שפרה הייתה מאושרת ושמרה בסוד את מהלך התרקמות הקשר בינה לבין חננאל. היו אלה ארבע פגישות שנמשכו שעה וחצי כל אחת, אך תוכנן היה עמוס ביראת-שמים, אמונה ובטחון בקב"ה, ובעיקר ברצון לבנות בית יהודי על יסודות התורה. בפגישה הבאה, הרביעית, היו אמורים לסגור תאריך לאירוסין ולחתונה.

לשפרה, בתו של ראש ישיבה נודע ובעל ייחוס חשוב הייתה חברה טובה מאד, ידידת נפש ממש. אסתר מורן. לה היא גילתה הכל. מה דיברו, מהם דעותיו ועל הישגיו המופלאים של הבחור שכל רבותיו משבחים ומהללים, ועל המחשבות היכן לגור, כאן, או אולי באחת מערי הפריפריה. אסתר הייתה קשובה והביעה שמחה עצומה ואוהבת על השידוך המוצלח. "יהי רצון שהזיווג יעלה יפה" ברכה בחום ליבה את חברתה "ובקרוב נוכל לחגוג את נישואיכם". "אמן. תודה", הודתה שפרה. "גם אני מאחלת לך מכל הלב, שתזכי בקרוב, להצעת שידוך נפלאה, ונזכה שתינו לשמוח אחת בשמחת חברתה".

היא הייתה המומה. היא לא האמינה למשמע אוזניה. השדכן התקשר הבוקר לאביה ומסר לו בצער: "צר לי הרב שגיב, אבל חננאל החליט מסיבות השמורות עמו, לא להמשיך בקשר. הוא מתנצל, הוא ממש דיבר בקול שבור, איני יודע מה הסיבה, אך כנראה שמשמים חושבים אחרת. מסור לבתך שיש לי כמה הצעות משובחות לא פחות עבורה. ואני מאד מאד מתנצל בשמו. סליחה".

שפרה רצה לחדרה ופרצה בבכי גדול. "אבא שבשמים, הייתי בטוחה שזה השידוך שלי, לא העליתי בדעתי אפילו ברמז שחננאל יחזור בו... הוא היה כל כך נחוש בדעתו שבפגישה הבאה נדבר על תאריכים וכו'... אחרי שעה של בכי ושתיקה היא חייגה... אסתר הייתה על הקו, וניסתה לרכך במילים טובות את המשבר, אך ללא הועיל. שפרה הייתה שבורה ומצולקת, כפי שלא הייתה בחייה, למרות שבסך הכל היא בת 21 היא הייתה בטוחה שהצלקת הזו לא תגליד לעולם... היא לא טעתה בהרבה.

עשרה חודשים אחר כך קיבלה שפרה הזמנה בדואר. אסתר חברתה נישאת בשעה טובה. למי? לחננאל גרוסבלום. השברון והדמעה חזרו אליה והפעם בכוויות יותר עמוקות. דווקא חברתי הטובה אסתר, ידידת הנפש שלי, היא הזיווג של חננאל?! היא הרגישה איך ליבה מתמלא כעס והקפדות, גם שניהם. היא חשה נבגדת, היא הישירה עיניה למרומים ושאלה: "אבא, ריבונו של עולם, אני מרגישה, שאני נכנסת לניסיון נורא, שאיני יכולה לעמוד בו".

מאז הסתיים הקשר ביני לבין חננאל דחיתי את כל ההצעות. הייתה בי עוד תקווה שנחזור להיפגש שוב... ועל הכל אסתר שמעה, והכל היא ידעה... איך היא יכלה לעשות לי את זה. דווקא היא?!?! החברה הכי טובה שלי?! שפרה אזרה עוז והחליטה לצאת לחופה. רגליה היו כבדות, ליבה כאוב, ונחשול דמעות רוויות מקנאה עמד לפרוץ מעיניה. היא הביטה אל הרב המקדש, אל כוס היין ועל טקס הנישואין.

אחרי חצי שעה היא ביקשה לחזור הביתה. בדיוק באותה שנייה ירדו החתן והכלה במדרגות לכיוון האולם. היא הבחינה בהם, ואז היא סיננה מילים נוראיות. היא הרגישה, שאין לה כוח לעצור את הקללה האימה הזו: היא חיפשה פינה להסתתר וקראה תהילים. ואמרה: "ריבונו של עולם, אני מבקשת, שלא יהיו להם ילדים לעולם...שלא ייהנו מהזיווג שלהם!".

החתן והכלה נבלעו באולם. שפרה השבורה החלה לצעוד ברחוב. אסתר כבר לא תוכל להיות חברתה הטובה. מה שנותר לה לשפרה, זו התקווה האכזרית, שהזיווג הזה לא יזכה לפרי בטן. אל תשאלו איך ולמה, אבל שפרה הרגישה, שהקללה הזו תתקיים. חלפו 25 שנה. שפרה קנול פנתה לעלות על גרם המדרגות לכיוון עזרת הנשים. לפתע היא מבחינה באשה בת גילה, מוכרת לה, ומסביבה כמה ילדות קטנות ומתוקות להפליא. אסתר? שפרה? "לא התראינו 25 שנה לפחות" אמרה אסתר "מה שלומך?". ברוך השם. ואיך אצלך? הפטירה שפרה במבוכה.

"הודו לה, את רואה את 4 הקטנטנות האלה, הן הנכדות שלי, הן שובבות וחכמות. סיימנו את התפילה והן מבקשות: סבתא עכשיו טיול. שנה טובה אסתר יקרה. שיהיה לך נחת עם הנכדים והבנים. מכל הלב". אמרה שפרה ועלתה בזריזות על גרם המדרגות לעזרת הנשים, כאשר היא נזכרת בפעם האחרונה, שראתה את אסתר ביום חתונתה עם חננאל, וכמובן, את הקללה הנוראה!

שפרה התיישבה על הכסא הראשון בעזרת הנשים ופרצה בבכי קורע לב: "הוי אבאלה שבשמים", זעקה. "עכשיו ערב ראש השנה, ואני מבקשת מחילה סליחה וכפרה על הקללה הנוראה, שקיללתי אותה ביום חופתה. ואני מודה לך מעומק הלב – ריבונו של עולם – שהקללה הזו לא התקיימה בה, וברוך השם שהיא זכתה לפרי בטן ומהלכת עם נכדותיה המתקוות ברחובה של עיר. אני מאושרת בשבילה, אבל עצובה בשבילי. עכשיו, אבאלה, אני מבינה, מדוע לא נפקדתי עד היום בפרי בטן. מדוע עקרה הנני, ללא ולד, וללא סיכוי אי פעם לזרע של קיימא. הקללה שקיללתי אותה, פגעה בי. הרגשתי באותן שניות מזוויעות, שהקללה תתקיים, אך לא האמנתי שהיא תתקיים דווקא בי".

אומרת הגמרא במסכת מועד קטן: "ברית כרותה לשפתיים" – לאדם יש כוח עצום בפה, אשר לעיתים ככל אשר הוא מוציא מפיו, נגזר בשמיים, שכך יהיה וכך יעשה! וכדברי הגמרא במסכת כתובות: "כל המנבל פיו ומוציא דבר נבלה מפיו, אפילו נחתם לו גזר דינו של שבעים שנה לטובה, נהפך עליו לרעה" – כמה צריך האדם להיזהר בדבריו!

הרב עובדיה יוסף בן גורג'ה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כהן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רחל ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעמה בת גורג'ה ע"ה דוד בר חסיה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל	הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל
--	---	---	--

לע"נ

תנצב"ה